

Ana Blandiana ▪ Eugen Bunaru ▪ Dan Mircea Cipariu ▪ Denisa Comănescu ▪
Simona Constantinovici ▪ Ioan Crăciun ▪ Șerban Foață ▪ Florin Iaru ▪ Petru
Ilieșu ▪ Ion Monoran ▪ Bogdan O. Popescu ▪ Nicolae Prelipceanu ▪ Cornelia
Maria Savu ▪ Cassian Maria Spiridon ▪ Costel Stancu ▪ Moni Stănilă ▪ Liviu
Ioan Stoiciu ▪ Robert Șerban ▪ Marcel Tolcea ▪ Varujan Vosganian

Manifest. 20. rEvoluție

Coordonator proiect: Dan Mircea Cipariu
Editor: Robert Șerban
Coperta: Cristina Vlădilă
Paginare: Gheorghe Stanjic
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300115 Timișoara, str. Pestalozzi nr. 22
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

**DESCRIEREA CIP
A BIBLIOTECII NAȚIONALE A ROMÂNIEI**

Ana Blandiana ▪ Eugen Bunaru ▪ Dan Mircea Cipariu ▪ Denisa Comănescu ▪
Simona Constantinovici ▪ Ioan Crăciun ▪ Șerban Foață ▪ Florin Iaru ▪ Petru
Ilieșu ▪ Ion Monoran ▪ Bogdan O. Popescu ▪ Nicolae Prelipceanu ▪ Cornelia
Maria Savu ▪ Cassian Maria Spiridon ▪ Costel Stancu ▪ Moni Stănilă ▪ Liviu
Ioan Stoiciu ▪ Robert Șerban ▪ Marcel Tolcea ▪ Varujan Vosganian

Manifest. 20. rEvoluție

B R U M A R

Manifest.20.rEvoluție este un proiect multiart ce își propune să recupereze cele mai subiective fragmente, fotografii și șabloane vizuale din decembrie 1989. 20 de poeți români contemporani mărturisesc prin textele lor trăirea pe viu a Revoluției Române. 20 de poeme scrise de acești martori ai sfârșitului regimului comunist din România vor fi multiplicare în 50000 de manifeste.

Manifest.20.rEvoluție a fost lansat la Iași (14 decembrie 2009, cu sprijinul Primăriei Municipiului Iași, al revistei „Convorbiri literare” și al Asociației „14 decembrie 1989”), Timișoara (18 decembrie 2009, cu sprijinul Fundației Interart TRIADE, al Galeriei de Artă Contemporană JECZA și al Primăriei Municipiului Timișoara) și București (22 decembrie 2009, cu sprijinul Primăriei sectorului 2 și al Asociației Scriitorilor București – secția Poezie), în parteneriat cu Uniunea Scriitorilor din România și Radio România Cultural.

Pe 18 decembrie 2009, un elicopter a survolat Timișoara și a aruncat 50000 de manifeste poetice ale celor 20 de scriitori participanți în proiectul **Manifest.20.rEvoluție**. Fiecare manifest a avut și un șablon vizual al Revoluției. Proiectul inițiat de artistul Mihai Zgondoiu a reconstituit, astfel, principalele șabloane vizuale ale Revoluției Române din 1989. Memoria zidurilor acelor zile de sfârșit a epocii Ceaușescu a fost acoperită după 20 de ani de tranziție de păcură, vopsea și indiferență. Mihai Zgondoiu a propus, astfel, constituirea primului Memorial Graffiti al Revoluției române. „Libertate”, „Jos Comunismul”, „Victorie”, „Deșteaptă-te române”, „Jos Dictatorul” trebuie să facă parte din memoria noastră vie!

Antologia **Manifest.20.rEvoluție** – coordonată de Dan Mircea Cipariu și Robert Șerban – cuprinde câte 3 poeme pentru fiecare dintre poeții participanți la proiect, precum și cele 20 de desene realizate de Mihai Zgondoiu. Semnează în antologia **Manifest.20.rEvoluție** următorii poeți: **Ana Blandiana, Eugen Bunaru, Dan Mircea Cipariu, Denisa Comănescu, Simona Constantinovici, Ioan Crăciun, Șerban Foarță, Florin Iaru, Petru Ilieșu,**

Ion Monoran, Bogdan O. Popescu, Nicolae Prelipceanu, Cornelia Maria Savu, Cassian Maria Spiridon, Costel Stancu, Moni Stănilă, Liviu Ioan Stoiciu, Robert Șerban, Marcel Tolcea, Varujan Vosganian. Antologia, tipărită în 1000 de exemplare, va fi donată bibliotecilor județene din România, colegiilor naționale din Iași, Timișoara și București – sectorul 2, bibliotecilor centrale și universitare din Iași, București și Timișoara. Antologia **Manifest.20.rEvoluție** a fost lansată la Iași, Timișoara și București în cadrul unor lecturi publice ale poezilor participanți la proiect.

Manifest.20.rEvoluție este un proiect organizat de Asociația EURO CULTURART

Ana Blandiana

Gara de Nord

Peron murdar, păzit cu grijă
După explozii de hârtie,
Doi pumni la spate prinși în fier
Și între uniforme, fie

Acest stop cadru chiar emblema
Speranței sub un soare gri!
Prin ochelarii de cătușă
Viitorul verbului a fi.

Martorii

Mai vinovați decât cei priviți
Sunt doar cei ce privesc,
Martorul care nu împiedică crima,
Atent s-o descrie,
Scuzându-se „Nu pot să fac
Două lucruri în același timp”
Sau „Portretul victimei, îngeresc ,
Este mai important decât viața ei pământească”.
Vinovați nu pot să fie
Doar unul, doar doi sau doar trei,
Când armate de martori privesc și așteaptă să se sfârșească,
De bătrânețe să moară călăul,
Și victima, a doua oară, de uitare,
Să se sfârșească de la sine răul
Cum se sfârșește pur și simplu un tunel...
Stăm suspendați de propria-ne-ntrebare
Ca de-o spânzurătoare un drapel.
„În van, răspunde timpul, așteptați
La judecata marilor coșmare
Și martorii sunt vinovați.”

Dies ille, dies irae

O să vină ea,
Nu se poate altfel,
O să sosească
Și ziua aceea
Așteptată de veacuri,
O să vină,
Se apropie,
Se și aude
Pulsul ei bătând între zări,
O să vină ea,
Se simte în aer,
Nu mai poate întârzia,
Nu vă îndoiiți, o să vină
Ziua aceea
Orbitoare ca o sabie
Vibrând în lumină.

Eugen Bunaru

***

Strada caldă fierbinte
ca un lapte de mamă
Tu cu toată tinerețea
(țâșnită prin blugi)
în mers în ținută
alergi până te pierzi
în lumina sporovăind franțuzește
a atâtor reclame neoane vitrine
printre siluete cu fețele palide
întâind abstract către havuzul
cu pești
și mai departe
spre tăcerea subțire
(ca o ceață)
din fața catedralei
unde s-a căzut
i-real
sub primele gloanțe

Praf

Plouă peste LAȘII HOȚII CRIMINALII
coroanele s-au scorojit
fluiereă vântul aceeași notă burlescă
Unii te-au hăituit ți-au vizionat spaimel
făcându-și siesta acum a debordat liliacul
a îngropat orașul în efluvii imemoriale
Asculți cârâitul surd al unei ciori
te împleticești în scamele plopilor
bunica stă la fereastră și se bucură și se bucură
recunoscând totul într-o carnavalescă memorie
Plouă cu nemiluita și porumbelul acela
în chip de duh ciugulește pervazul
Te afunzi pe o stradă duminicală
fata în alb a cotit leneș intră pe Popa Laurențiu
o fi Mioara o fi Maria o fi Laura o fi Ilinca
o fi Letiția o fi o fi
Au înflorit cartofii un gâde la pensie vopsește gardul
fluiereând ușor peste vreme un fluture cap de mort
îți încoronează creștetul într-o scorbură – reflectezi pașnic –
va fi fiind totul.

Detalii

Chipul real din spatele măştii reale
Dacă doriţi tremură mîlul tăcerii
şi vîntul imprimă ca pe un punct terminus
hămăitul înverşunat de-a lungul gardului slăbănog
proptit de ciuperci
O vioară cu ofertele ei
muribunde
Păşeşti pe o pojghiţă
Femeia poartă o frunză arzând
şi chiar a aprins o lumînare
în împrejurări care reclamau asta
Fluturi naivi dau târcoale
floarea soarelui confesivă invadează
camera de luat vederi
Cel mort – ni se dau detalii –
a trăit clipă cu clipă.

Dan Mircea Cipariu

geamuri negre

așteptarea taie cu șișul
vocabularyul cu ambulanțe
ideologia răpusă ziua în amiaza mare

așteptarea camuflează în cutia toracică
vechi mecanisme de atac și apărare

creierul meu
are multe steaguri rupte
geamuri negre
oglinzi și scări mincinoase

execuțiile sumare intră din biografie în sânge
până când
Particula lui Dumnezeu
îmi spune
de unde și cum
vom primi
salvarea

inițiere

când se termină anatomia
merg acasă
pregătesc baia și biciul
cartea de rugăciune
cununa din flori de câmp

sunt gata de purificare
de mersul pe jos
pe străzile cu oglinzi și clopote sparte

Sfârșitul îmi arată o fereastră închisă
în spatele căreia – se spune –
vor lua lumină
profanii

Sfârșitul îmi dă de mâncare
se poartă din ce în ce mai bine
cu mine
cu tine

Ceasornicăria Orfeu

trăiesc între limite și bucătării
aștept un doctor de suflete
aștept o mașinărie de curățat spaimetele

sunt un client resemnat dar perfecționist:
livrez singurătate
saci
camioane
vagoane
bombardiere de singurătate

Ceasornicăria Orfeu
așteaptă tot ce-i mai bun de la mine!

Denisa Comănescu

Noiembrie 2009

Sunt la Viena –
aerul impregnat de Mitteleuropa.
O fundație adună artiști
croați, sloveni, ruși, cehi, ucrainieni,
bulgari, estonieni, români, polonezi, georgieni,
macedoneni, albanezi, maghiari, lituanieni,
moldoveni, sârbi, armeni, slovaci, georgieni.
Împart un apartament peste drum de Donaukanal –
podurile, frunzele, viziunile, apa –
cu un artist multimedia, tot român.
El îmi arată un album cu revoluția.
E tânăr, scârbit de șabloane,
a vrut să surprindă
cum erau îmbrăcate
și ce purtau pe cap
femeile atunci, în '89.
Apoi mimica, gesturile, mișcarea ochilor și a degetelor.
Într-un singur fragment de asfalt
o explozie de păr blond
acoperă chipul.

Visul de aur

Un cactus sedentar își întinde
brațele întunecate
felii cenușii de lumină alintă
clapele mașinii de scris
câteva femei concurează paloarea
unei cănuțe de plastic
degete amorțite mai prind viață
ducând la gură ștampile
o liniște ca o condică uriașă
pogoară-n odaie.
Ca și cum am ieși cu toții la pensie
și numele
ni s-ar rostogoli vesele
pe coridoare.

Călătoria

Bufonul dorului de casa părintească
iar îmi întinde-un deget
cobor din tren cu gândul să-l apuc
să nu-l mai las să-mi scape
să mă afund până-n prăsele
în sternul lui vopsit.

De sub pământul din grădină
ciudate mesaje mi se transmit.
Înghiț neîncetat, înghiț dovezi
ce se adăpostesc în mine
ca niște iepuri nesperiați
înghiț duzine de trompete isterizate:
noi am încercat!

Dar eu am capul spălat
și m-am născut în pace
uniforma de lictor a tatii n-a existat
lipită de zid
descifrez sacadat
căderea unei colonii de rațe sălbatice
pe un lac înghețat.

Liniștea e o limbă de aur.

Rar simt în cerul ars

al gurii

gustul ei de cretă pisată.

Lăsați-mă așa.

Simona Constantinovici

flash 1

fumăm o țigară amară
ca pentru aducere-aminte

decembrie 2009

ne plângem morții prin cimitire
de douăzeci de ani
agățăm coroane de plastic pe umărul crucii
crizanteme ferigă boboci de trandafir panglici
tămâie colorată cu plastilină-n vârf un fir de vâsc
aprimem câte-o lumânare cumpărată
în grabă de la supermarket cu trei RONI
înainte de-a ne duce copiii la grădiniță
atât valorează azi în România postdecembristă
o lacrimă
o lacrimă
o lacrimă

*dau lumânare galbenă cu capac
de aluminiu pentru o lacrimă adevărată*

flash 2

uităm că suntem români
ne urâm ne scuișăm unii pe alții
ne săpăm gropi ne îmbolnăvim de ciudă
trădăm și înjurăm de douăzeci de ani

*catedrala mitropolitană se închide la aceeași oră
după revoluție turiștii japonezi au vrut să fotografieze
din unghiul stâng din unghiul drept treptele pe care
au căzut nevinovați la Revoluție oamenii de pe stradă
au fost molestați nu se știe dacă au reușit să scoată filmul
să eventual difuzeze unele imagini pe posturi de televiziune*

**îmi amintesc m-am oprit printre demonstranți
strigam cu toții *Jos dictatorul! Jos comunismul! Jos Ceaușescu!*
gloanțele treceau pe la urechile
noastre ca grindina în inima pământului**

**era un tânăr cu părul blond
l-am văzut pentru ultima oară
în viață la ora 18:37
purta un jersey negru și ținea
strâns în palme un maldăr de
cuvinte probabil decedate**

*catedrala mitropolitană se închide la aceeași oră
catedrala mitropolitană se închide la aceeași oră
catedrala mitropolitană se închide la aceeași oră*

flash 3

Dumnezeu mi-a șoptit la ureche un poem
îi spuneam să repete unele cuvinte
tu vei muri azi 17 decembrie 1989
în Piața Operei când îngerii...
din cauza circulației nu auzeam sfârșitul versului
câte-o sirenă de salvare bruia armonia lumii mele
Dumnezeu nu avea însă timp
El șoptea și pleca
am rămas ca un prost privind pe cer dâra
Lui de lumină albastră izbindu-se de dâra
unui avion cu 365 de pasageri
izbindu-se cu putere de dâra mea
neprietenoasă
am înțeles atunci că-ntre moartea mea și
nemurirea Lui nu-i decât un pas
nu-i decât un popas,
hélas!

Ioan Crăciun

Răsăritul trădat

Prefață

brusc Domnului i s-a părut că Pământul nu este decât
un mare asasinat al soarelui

s-a repezit înspre raftul unde se afla kafka
dar tribunul bubos îl avertizase kafka nu se dospește în rafturile tale
și nu mințise bubosul

la căpătâi borges recitat în fiecare dimineață
așa cum se cere nerăstălmăcit orgoliosul

pășea încovoiat avea obsesia că scrie din mers
(lucru de altfel imposibil și nerecomandat spre mărturisire sieși)

copilul a coborât brusc din cadru pășea speriat înapoi
o voce a poruncit închiderea ușii în urma Fiului

tatăl rămânea singur

prin spărtura cadrei năvăleau toți copacii lumii
unii aveau brațele strămoșilor tăi alții chiar erau arborii
purtați de aceștia sustrași secundelor oarbe relicve ale unui secol surd și
întunecat

te agățaseși disperat de lemnul ros al crucii
sângele se răsucea pe dos în arterele încordate în centrul odăii tale
roasă de propriile-i zidiri ulei de trandafir curgea
picătură cu picătură
un lichid vâscos și negru sosea umed și murdar Răsăritul

Bâlbâiala

CAM ASTFEL A ÎNCEPUT BÂLBÂIALA

eu spunându-i mamei mele de astăzi vei cumpăra la orice oră zahăr
pâinea se va da pe la colțuri și se va vinde și ne va vinde

iar tu fiule te implor fiule nu te lua după
jocurile astea de-a rânțedul de-a rânjetul nu-ți fie teamă
toporul se află în mâna mea dreaptă și cine
se va atinge de tine se va atinge de fiorul tăișului
mândrul meu „tată” zicea nu mai tropăi în somnul tău
nu trage în visele tale cu mitraliera nu ucide
ecoul spuselor mele cu topoare alegorice

tata!!!!

mai bine trage în mine sau în trecutul meu
în numele faptului că nu mai sunt șoim al patriei
că nu îmi mai voi spăla de-acum înaintea dimineților și vocalele
și corzile vocale cu rumeguș roșu cu grâu negru și cu soia albă

Tablou de final

fiul tău de tine se lipea carne din carnea ta redevenise
disperarea și speranțele însoțeau convoiul istoriei
în marșul apatic prin burgul împietrit în nefirești detalii

tată șoptea el tată hai să fugim din acest convoi
mă arde aerul care mă respiră mă arde sângele pe care călcăm
te rog hai să fugim din acest scenariu
el Nenumitul nu este el cel aflat în fruntea noastră
privește cum mă împleticesc în țesătura asta
de plante carnivore fierbinți și roșii

trăgea disperat de tine fiul tău convoiul se îndepărtase de mult
sângele apusului îl absorbise
(un altfel de asasinat al soarelui un altfel de asasinat al timpului)
(un gest absolut ultimul gest absolut)
și acum curgea șiroaie peste turlele catedralei în agora pustie
doar tu și fiul strânși unul în celălalt ultimii hăituiți de
făpturile ciudate din bronz

Șerban Foarță

Troița

I.

Inima, lacrima, rana,
roua și lamura: hrana
celor curați, neprihana
privighetorilor, – Ana
Blandiana a fost insultată.

Marmura și hexametrul
într-un confuz perimetru
înfumegat de salpetru
și sângerări, domnul Petru
Creția a fost molestat.

Ianus și Marele An,
vulturul sfântului Ioan,
țara părintelui Ioan,
taina Graalului, – Ioan
Petru Culianu a fost ucis în America.

II.

Greul nevorbiei, – al nesomnului,
când, nefind nici al somnului,
nici al rostirii, al Domnului

nostru ești, – numele domnului
Corneliu Coposu a fost maculat.

Jaloba, jalea sau doina
caselor din care moia
s-ar fi ales, pentru oina
unor nebuni, – doamna Doina
Cornea a fost maltrată.

Clarul, neumbra, neceța,
neîntunericul; gheața
mai înmuindu-se; viața
nemaifindu-se, – Piața
Golaniilor fu măturată (iar carosabilul
redat circulației rutiere).

III.

Doliu-al speranței, al Zecelui
Mai, – în decursul prea recelui,
al mizerabil de recelui
7 octombrie, Regelui
i-au interzis să coboare din aeronavă.

Și așa mai aproape...

(1990–1992)

Micul ecranu

Cu toții vom fi conectați, din timp, la un ștecher
ca orice aparat electric din dotare, –
de asta n-o să mai scape niciun șmecher,
fiecare având să murim prin deconectare.

Sentița ni se va comunica prin televizor
(ceea ce n-o să constituie nicio surpriză,
după ce crainicii ne vor fi scrutat, ani de-a rândul, ca prin vizor):
condamnare la moarte prin scoatere din priză.

Ni se va ura „Moarte bună, copii!” – acest suicid
fiind agreabil și lesne, încât nimeni nu va fi dornic să și-l amâne;
după care va răsuna, inutil și placid,
„Deșteaptă-te, Române!”

(1991)

Florin Iaru

Batista neagră

Ne-am închis într-o cameră
și am
        schimbat capetele între noi
și ne-am
        legat la ochi
        cu o batistă neagră.

        Hai hai
în vatra de sânge a străzii
în cartierul cu rufe
pe acoperișuri
prin cimitire după flori
în inima doamnei
în gaura cheii
        în mă-sa de amintire
în spîrcul silabelor
în tren
        pe tren
        sub tren
                la ora monstruoasă
                cînd timpul făcea fum în tigaie
                cînd un orb rătăcea sub pămînt
cînd capetele își smulg cu dinții
batista neagră.

– Am visat – spune capul blond – că mă
urcasem în tren și părăsisem orașul

N-aveam bilet, n-aveam inimă, nu aveam
haine sau bani
cînd mă-nșfăcară moartea cu nașul.

Dansatorii

Dansam în stradă, dăduseră
muzica tare, la maxim.
Sărea sîngele din timpane, din nas.
Curgea bogat, înflăcărat pe piept.
Și noi dansam tot mai avîntat.
Din ce în ce mai apropiați.
Din ce în ce mai aglomerați în singurătatea
ce ne răsucea răsuflările
ca pe o batistă, ca pe o mănușă.

Numai chipul ei era palid.

Tot mai fierbinte, tot mai asudat,
degetele și talia i le-am apucat
și, cu un gest ieșit din minte,
i-am rupt rochia transparentă, cuminte.

Ce nebunie.
Iată pielea de catifea.
Iată subsuoara apunînd în decembrie.
Iată-i sînul iluminat de
muzica tăind în carne vie.
Erecția o întîmpină bezmetică.
Era de o frumusețe electrică.
Eram dansatorii înfrigurați ai străzii,
alunecînd pe sîngele ce se încheaga și zicea
că mai sîntem vii – puțin, încă puțin, măcar un minut –

dansându-ne partea.

Corpul meu dansator
a intrat în frigul ei calm, palid, perfect,
iar sîngele a acoperit muzica încet, precaut.

Călătorie sprîncenată

Dacă treci de oamenii-semafoare
pe stînga intri în oamenii-pomi.
Ai grijă!

Pe oamenii răzătoare
îți lași foarte ușor spuma zilelor
în huiduiala publicului-atomi.
Dacă te-nghesui cu oamenii-colțuri
iei toate formele piramidale.
Vezi cum treci prin oamenii-gang
de nu ai chef să fluturi în ștreang.
Ciulește urechea la oamenii-fluier!
Cască ochii la omul-vizor!
Și chiar dacă te lasă în libertate
nu te mai șterge de oamenii-halate!
Oamenii-șurub
te presează iute la cub
iar oamenii-fărăș
vieții-i croiesc nou fâgaș.
Prin oamenii-strecurătoare
ai să te scurgi în ploaie de idei
pînă te ciocnești pe covoare
de cetățenii-femei.
Oho!

De acum nu te mai lasă
nimeni afară din oamenii-casă
căci tartorul lor
e omul-zăvor.

Petru Ilieșu

1. (fragment: *România Post Scriptum*)

România, EȘTI LIBERĂ!

poți striga: Cetățene proprietate a Statului, ești
LIBER, PROTEJAT, ASISTAT și RESPECTAT!

Cetățene: IUBIREA DE PATRIE, SACRIFICIUL,
UNITATEA NEAMULUI și RĂCNETUL ISTORIEI!

Cetățene, ai șapte vieți pentru patrie
și APOI șaptezecișapte de vieți pentru tine

Cetățene, – îți slăbesc nervii... Fii tare!!!

Fii eficient, cetățene! Fii util, cetățene!

Fii devotat, cetățene!

Fii dedicat cetățene!

Fii ...rezonabil, cetățene!

CRAPĂ DRACULUI, la timp, CETĂȚENE!!!

România, iată un fragment de discurs intertextual al ultimelor
sesiuni parlamentare

România, iată un *nou* posibil fragment de discurs – realist – al
ultimelor sesiuni parlamentare:

„Orice ideologie este relativă; absolute sunt numai necazurile
pe care oamenii și le fac unii altora”

Oh, România, *vai de cei scăpați!*

2. (fragment: *România Post Scriptum*)

Și-atunci am mai spus: Mărșăluiește! Înainte România!
– Pe scheletul tău roiesc omizile verzi ale armatei și
comisioanele grase ale patriotismului
Pe burta-ți suptă frige și intră-n carne catarama liberală
La subsuorile tale năclăite se umflă domeniile social democrației
Pe spatele tău coșcovit se întinde recolta de scabie a *dreptedestânga*
Pe pieptul tău tatuat cu toate culorile se descuamează *stângadedreapta*
Tălpile tale crăpate zemuiesc de țărâniști de oraș
care se umflă ca niște apoplectice mici bube stacojii
Pe dosul tău fac valuri fronturile duhnitoare de țopârlani
curgând gros în scutecul democrat
De mâna ta atârnă brățelele profesiei sindicale
douăjdemii de tălpuitoare drepturi ale omului,
OZN-urile **ONG**-urilor de dansatori pe sârmă,
și damigeana nesecată din care se prelinge
duios duhul neamului
în timp ce între un pas și altul
scapă și trenează oboșiții feromoni revoluționari
cu care Europa, cu o oglindă,
ne-astupă nările!

3. (fragment: *Clasa muncitoare merge în Infern*)

...despre Canalul Tv și noul său set de imagini de la ora amiezii
când boschetarii stau aplecați peste prelunga masă de taină
în timp ce unghiile se țin negre peste blidul de mâncare
odată cu degetele și oasele feței
odată cu omoplații încovoiați și spatele frânt
și solzii care acoperă scorojita piele și fața zdrobită și balele gurii
și hămăitul scurt și crâncen care însoțește târâșul spre vizuina
unde în cuiburi de cârpe
crește și moare ziua de mâine și unde mâine,
în capul oaselor
o nouă bestie adulmecă blidul de la ora amiezii
spre care începe să se târască
pregătită să muște și să sfâșie să sfarme și să urle în delir
în dangătul clopotului
ce umple curtea Casei de Copii cu fețele năuce și chiluge
ale unor vietăți zbârâitoare care ricoșează între un perete și altul
până ce trâmbița de aur a îngerului țiuie prelung și-asurzitor
și începe antrenamentul zilnic cu dozele sale de
legănat înainte și-napoi
în funcție de cum va veni lovitura de picior sau cum va mirosi punga
cu solvenții epocii de tranziție

Ion Monoran

* * *

Am întâlnit o femeie într-un orășel din Ardeal.
Peste sicriul bunicii ne-am aruncat ocheade.

Bunica mea în veșminte de gheață
în larva clopotelor retrăgându-se
ca o mierlă cu ochii de floarea-soarelui.

Jumătate veveriță, jumătate furnică
în urechile unei căprioare de ghips

i-am iubit gâtul lung și privirea
cu ochii mari
pe schiurile albastre ale picioarelor.

Eu

un șoarece cu blana de coajă de stejar
năpădită de larve și fluturi

Ea

floarea-soarelui sfâșiindu-și fața
înnegrită de însingurare.

* * *

Când nu-ți mai rămîne altceva de făcut
aduni toate cuvintele care-ți vin pe limbă
și începi să vorbești despre libertate.
Atâta timp cât poemele despre libertate
rămîn întotdeauna neterminate
nu-ți mai rămîne altceva de făcut
decât să continui ceea ce ai început
atât cât te țin puterile
fiind încredințat că după tine
se vor găsi alți și alți continuatori
care probabil că vor reuși să spună lucrurilor pe nume
mult mai răspicat decât ai făcut-o tu.

Sînt aici!

Rămîn un neliniştit

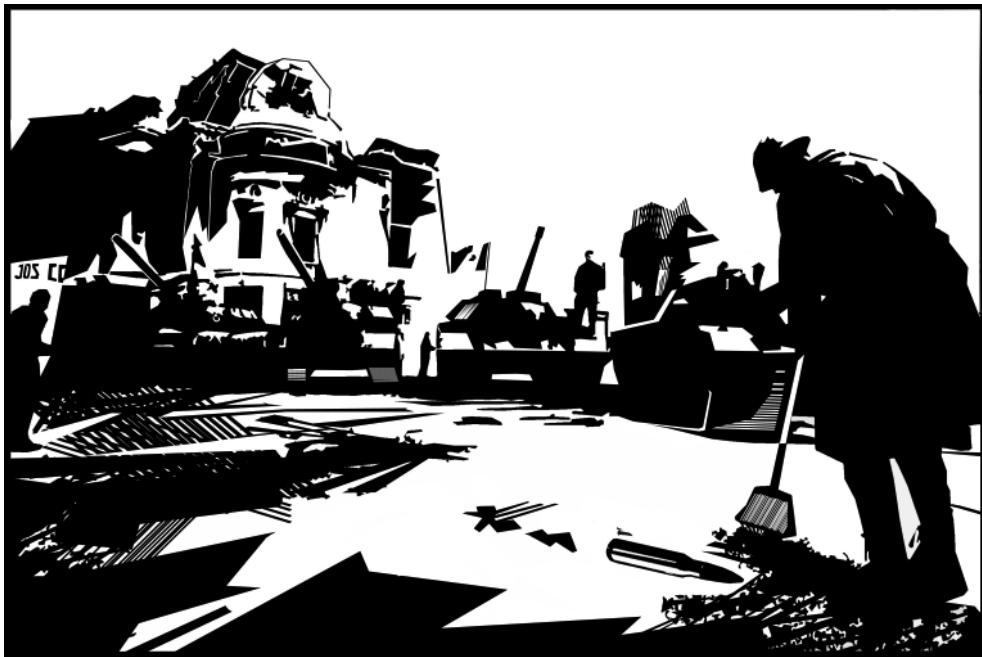
la fel ca trista-mi maică
în vechile fotografii cu cotul pe masă

din propriile-mi excese
compun poeme

bat cuie în vechea şipcă a lumii.

Bogdan O. Popescu

decembrie

s-a tras, am tras
m-au orbit lumini și m-au asurzit alarme
mi-am făcut rucsacul de război
am acoperit ferestrele cu pături
mi-am luat, curajos, la revedere de la tot
inclusiv de la moș crăciun

am fost patriot
am făcut de gardă trei zile la rând
până când am adormit în mers
și am început să visez

baba-oarba

nu băusem niciodată coca-cola când mi-au dat un pistol mitralieră
și m-au învățat să îl desfac, să îl curăț și să îl asamblez la loc
ca pe un copil
care de altfel se lăsa ușor și zâmbea, bătând pasul de defilare
al vârstei de smarald
prin care și stâlpii de iluminare strâmbi
ai careului de instrucție
se vedeau ca niște lănci
de don quijote

era iarnă și nu puteam citi pentru că
faceam sectoare
– din frunze uscate, din gunoi
din faianță spartă și closete cu cercuri verzi
nu puteam vorbi pentru că
eram penalizat cu un salt înainte în care
inima îmi rămânea atât de în urmă încât
pulsul meu auriu
devenea imperceptibil

niște oameni fără fețe
interioare
au jucat lapte-gros cu versurile mele
cele mai frumoase din liceu
mi-au spus până și că ne batem cu unghii
mi-au mințit și micul dejun și gustarea
de la orele 11
se uitau unii în ochii altora și nu se vedeau nici ei
unii pe alții

nu își vedeau mâinile de foarfeci
pe care le agitau la întâmplare

au jucat baba-oarba cu mine
până când turnul de apă din curte
s-a prăbușit
și alarma de luptă
a început să dureze la nesfârșit

vignette

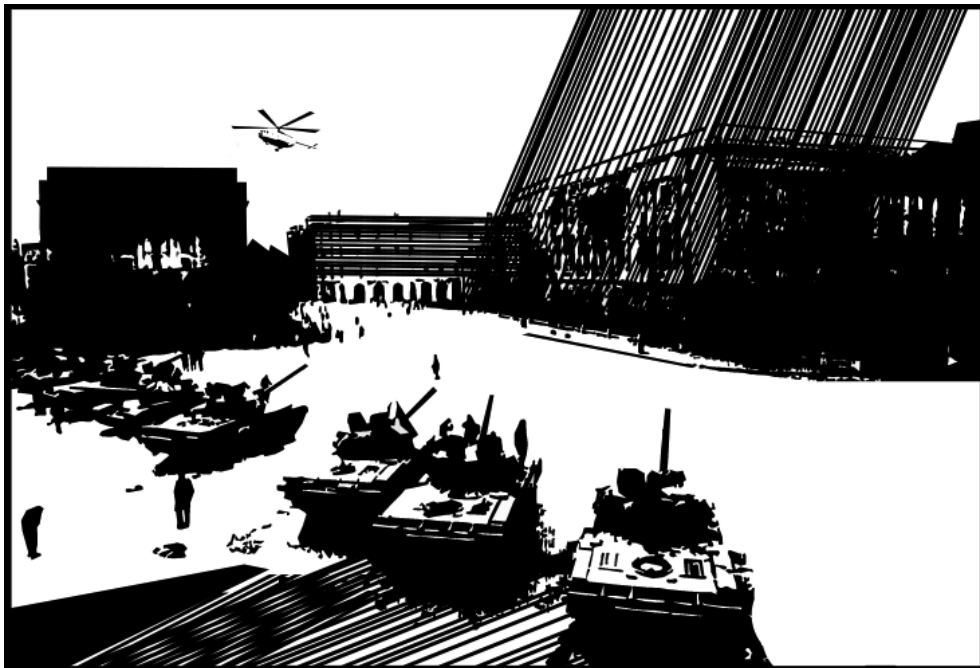
trăgeam cu trasoare colorate prin dragostea noastră
făcusem exerciții pe câmpuri cu viscol
– de aceea îmi era ușor
te iluminam până în primele cuvinte învățate
în limba franceză

îmi făceam bocancii până străluceau ca noaptea însăși
și îți sărutam mâna sau poate te salutam militar
de se spărgeau geamurile virginității tale
care îmi trimitea scrisori cu câte o singură literă

pe vremea aceea nu existau sondaje de opinie
nu exista nici măcar harry potter
era împrejur numai frumusețea ta
cu gratii și ștreanguri roz

ningea, eram înfometat și am început să desfac
conserve cu revoluția

Nicolae Prelipceanu

sângele

la Cimitirul Eroilor Tineri

mai sângerează noaptea
de jur împrejurul meu
deși ei spun că e pace

mai miroase praful de pușcă
al nopții de decembrie
în camera unde dorm
și în camera unde scriu

parcă sângele lor îl beau noaptea
când vinul e roșu
iar soarele negru
se ridică pe cerul patriei
acolo unde ei nu mai ajung

unde numai sângele lor mai aprinde
stelele Ursei
și unde continuă
singure
zilele lor întrerupte

deasupra pământului

toate cele de care ne-am temut
s-au întâmplat
sfârșiați nu am murit cu totul
asasinați am început să strigăm
îngropați
măinile noastre s-au ridicat
deasupra pământului
proclamându-ne viața și moartea
parcă scrise pe cer
cu nori efemeri
ca și noi

noaptea mea

un peisaj întunecat e sufletul meu
acolo cobor când soarele arde și scapără
poate fi zi tot timpul
poate fi zi pentru toți
eu am aici
o parte din nopțile de altădată
așa cum erau
sau cum mi se pare mie c-au fost
eu am noaptea mea
pe care n-o mai împart cu nimeni

e ultimul bun care mi-a rămas
o moștenire străveche

eu am noaptea mea
cu miros de praf de pușcă

Cornelia Maria Savu

sânge pe zăpadă

dădeau tot mai puține semne
de viață
învățam ca un sinucigaș animal preistoric
decăderea din regn și din lume.
la mijlocul lui decembrie am auzit.
(e îngrozitor să auzi fără să vezi –
spaimă pură)
radioul interzis transmitea din oră
în oră:
banda reportofonului și-a făcut datoria
s-a spart carapacea de animal
preistoric.
(aveam zăpadă sub frunte.
era sânge pe zăpadă.)
femeia le-a strigat sălbatic
să tragă.
au tras.

(e îngrozitor să auzi fără să vezi –
spaimă pură.
aveam zăpadă sub frunte.
era sânge pe zăpadă.)
țipătul femeii ca o panglică roșie
asmuțea moartea.
vom muri și vom fi liberi.

apoi am trăit.
asta facem. trăim.

rația

pâine pe cartelă
ulei pe cartelă
zahăr pe cartelă
suta de lei promisă din balcon
și stați liniștiți la locurile voastre.
n-ați stat.
de crăciun v-ați luat rația

de libertate
la schimb cu rația de sânge
și ură.

ați mers liniștiți la casele voastre.
veți merge liniștiți la mormintele voastre.

t.

n-au avut nume nici semne particulare.
cruci chircite i-au însemnat pe răboj
și răbojul s-a făcut praf și pulbere:
au fost peste tot și nu i-a
găsit nimeni.

au trecut peste noi cu bocancii
de gheață.
și-au răsucit pe degete fără amprente
șuvițele sângelui nostru
și nu i-a simțit nimeni.

au stat câte unul în spatele
fiecăruia dintre noi
ne-au potrivit arma în locașul
din umăr
au tras și nimeni
n-a întors arma împotriva lor.

au ars cărți au spintecat pânze
prin coridoare secrete s-au aruncat
drept în coșmarul nostru
și nimeni nu i-a văzut.
ne-au împăienjenit privirile
ne-au otrăvit cuvintele și ne-au
susurat în urechi
cântecul de leagăn al celor învinși –

n-au avut nume nici semne particulare.
cruci chircite i-au însemnat pe răboj
și răbojul s-a făcut praf și pulbere:
ne-au azvârlit în luptă pe noi
împotriva noastră

și nimeni n-a dezertat.

suntem nimeni.

epilog

asta facem. trăim.
ați mers liniștiți la casele voastre.
veți merge liniștiți la mormintele voastre.
suntem nimeni.

Cassian Maria Spiridon

Am fost cândva

am fost cândva pușcăriaș
îți spun/ cât vremea nu e prea târzie
să pleci și să mă ierți
de parcă n-aș fi fost vreodată

am fost cândva închis
și îmbrăcat cu hainele vărgate
un ultim om
un condamnat pentru idee
într-o celulă austeră
bătut la tălpi
lungi ore/ nopți și zile
lovit în cap
culcat/ pe masa-ncăpătoare și solidă/
cu fața-n jos
bătut de-a mărunțelul
cum bați grîul/ la arie/ cu îmblăciul

am fost cândva un prizonier
de-aceea/ iată/ te-aș ruga să pleci
mai este timp
nu-ți pierde mîntuirea
sînt gata/ nu uita
acum/ cînd halta veacului e părăsită
să-mbrac din nou cămașa

îți amintesc
am fost un condamnat la moarte

Costel Stancu

* * *

Ți-au desenat pe piept
o țintă
și acum se chinuie
să nu o lovească

e din ce în ce mai greu,
aproape imposibil

săgeata
– ca un cal cu călărețul mort în șa –
știe singură drumul.

* * *

Deschizi, ceremonios, ușa cuștii.
În șiretenia ta, ai hrănit animalul dinlăuntru
până s-a făcut prea mare
să mai poată ieși.
A trecut vremea când ridicai, sigur pe tine,
din mijlocul leilor, mănușa iubitei.
Azi nu riști nimic. Totuși
simți moartea mai aproape decât atunci.
Iluzia libertății îi dă fiarei
o hipnotică putere asupra ta.
Și iată-te intrând, de bună voie, în cușcă...

* * *

Imaginează-ți un prizonier care,
în loc să sape nesfârșite tuneluri,
modelează din rația-i zilnică de pâine
câte o pasăre și o aruncă pe fereastra celulei
cu sentimentul deplin că, în orice clipă,
o parte din el cutreieră nestingherită lumea.
E nebun, strigi. Acele vietăți
vor fi doborâte, cândva, în joaca lui cu praștia,
de un copil. Ai dreptate, însă prizonierul
nu va afla niciodată aceste nefericite
întâmplări. El va continua să facă
alte și alte păsări sperând că
una din ele se va întoarce – chiar dacă prea târziu –
cu o uriașă cheie de aur în cioc.

Moni Stănilă

21.12

(teză)

ghinti trece cu moskviciul prin tomești
ca un câine cu tinichele agățate de coadă:
trăiască republica socialistă românia
noi smulgem tabloul de deasupra tablei
rupem prima pagină din manuale

fugim după moskvici
ne-au dat la brutărie o pâine caldă și sare
doișpe kilometri mărșăluim – bătrînii
își fac cruce în porțile caselor

la coșava primim steagul găurit –
lîngă margina lui titel –
iar ghinti ne ia în mașină
sîntem foști pionieri
și ne dor picioarele

mama plînge
mă ceartă
televizorul alb negru urlă

mă tem de bătaie. plîng și eu.

21.12. (după douăzeci de ani)

(antiteză)

în stația autobusului 33 un panou:
82 la sută din timișoreni au uitat. tu?
am uitat dacă lea sorin era șaten

la catedrală nu are poză. nu avem sfinți
nu s-a murit în închisori
în 89 nu s-a întâmplat nimic
doar că s-au scos uniforme din școală
și-am dat foc cravatelor

pitești = dacia; (roman braga + sorin lea + sandu tudor +
1234 decese = iliescu, bășescu, constantinescu.
arsenie papacioc se roagă pentru mîntuirea tuturor)

cred că sorin e brunet / hiperbolizat în mintea mea
ușor hristic și poate frumos – dacă nu l-aș fi privit
în față prin februarie
proaspăt scos din groapa comună
cu un ochi de metal (7.62 mm)

Pentru că sunt eroul local

*(drept sinteză un poem deja antologat
dedicat tuturor celor morți în centru Timișoarei)*

într-o zi am să mă urc pe lupoaica din centru
ca să vorbesc cât mai aproape
de urechile desperecheate

voi sta călare pe lupoaica mamă
săptămâni întregi vom colinda împreună
orașul pe străzile voastre

și n-am să vă vorbesc decât despre pușcării
despre fiii voștri infractori
și despre ură

eu și lupoaica vom călări orașul ăsta
până va învăța drumurile noastre și
obiceiurile

într-o noapte am să mă opresc sub ferestrele lui
plină de tălpi și copite și am să îi strig
ești un măgar ești cel mai mare măgar

Liviu Ioan Stoiciu

Nimănu-i nu-i pasă

îmi întârzii pe aici răsuflarea, nu știu de unde am venit, nici pentru ce: probabil, sunt numai un martor al acestor vremuri. Sunt atent la ce mi se întâmplă, pot să mă mărturisesc: dar nu văd în profunzime și nu cred că merită risipa făcută cu mine, fiindcă nu rețin nimic deosebit, am o memorie pe care nu poți să pui bază. Experimentul cu prezența mea, din anul 1950 până azi, pe pământul României, a eșuat, nu înțeleg rostul continuării lui. Am ajuns demult într-un unghi mort, în care nu mai găsesc răspuns nici la întrebări simple. Degeaba încerc să-mi distrag atenția din decembrie 1989, să plec de acasă sau să mă ascund în mine însumi: peste tot, secundă de secundă, mă urmărește subconștientul, el are legătură directă cu sursa de energie universală. Mi-am pierdut singur urma... Am

lăsat ușile să se trântescă în spatele meu, intrat în cine mai știe ce euforie. Am lăsat scris că trebuie să fiu căutat în altă parte, în caz că uit de mine – și?

Nimănu-i nu-i pasă.

În lanul de rapiță

osândit în lanul de rapiță, amirosind
la o margine a lumii, lăsat să circule pe cărarea
care duce la beție, la secția de sicrie, în adâncul minții – nu glumesc:
am spus parola și
unul dintre soldați a bătut de trei ori cu patul puștii în ușă.
Deschideți! Deschideți, circarilor, tu-vă mama

voastră de bandiți – dacă nu, tragem! „Nu aveți decât”. Nu auzeau
bine? Era un ecou.

Aici se va înălța un monument al soldatului comunist
necunoscut, oricum... Ce căutau?

Căutau poarta spre o altă dimensiune: vezi, sunt
firișoare de energie...

Habar nu aveau pe ce lume sunt, de fapt: nu suntem în Banat? Nici
în Moldova? „Unde ăia, deportații...” ăia
erau morți demult, culoarea lor gălbuie, de rapiță, descompusă,
osândise lanuri întregi. Nu mai

rămăsese viu, după gratii, decât un urs legat cu un laț de laba
stângă, care dansa cazacioc – în lanul de rapiță.

aliniați

aliniați, iepurașii de casă, cu burtă, pe-o rază de două sute de metri,
ieșiți la aer, la fumat, schimbă impresii... o dată însă aude:
bum-bum... ce e? priviți, acolo... unde:

a, fruntașul în gospodăria agricolă colectivă! el, așezat în cer,
important, cu lenjerie apretată cu făină, în „mai 1953”,
cu sceptru de porumbel în mână bate șaua: bum... ce e, tovarășe?
păi, intrați în cușcă, gata pauza... așa

și vârtejul renunțării își continuă drumul, nu? își... până când, la
încheierea lucrărilor, în cuptorul plin de amfore, în ușa cine bate? „lupul”!
nu, copii, bate vi-i-to-rul lu-mi-nos, înțelegeți, și...

nici o speranță, bolborosește aici, în plin congres, țăranul:
of... și, închizând aparatul de radio, își șterge tălpile de praf (cosmic) pe
o pielică două trei patru, se suie în pat și adoarme
imediat (zăpăcit de aplauze)

a doua zi, fiul lui la fel – până la revoluție

Robert Şerban

Bocet

o femeie adună frunzele căzute
în curtea dintre blocuri
cu o mătură de nuiele
știu asta fără să văd nimic
– stau întins în pat cu ochii închiși –
aud însă foșnetul ritmat al măturii
și sunt sigur că e o femeie
și nu altceva
fiindcă doar ele jelesc întotdeauna
într-un fel sau altul
morții

Cele cinci simțuri

mai știi gustul bromurii din ceai
și erecțiile noastre de dinainte și de după micul dejun
de care râdeam fiindcă n-aveam ce face cu ele și le aruncam la WC
mai știi alarma din prima lună
când în urletele pe întuneric ale locotenentului
tu te-ai încălțat cu bocancii lui miriuță
iar el i-a luat pe-ai tăi
cu două numere mai mici
de v-ați înjurat dup-aia mai bine de-un ceas
și dacă nu săream să vă despart v-ați fi luat și la bătaie
mai știi mirosul din masca de gaze
cu care alergam pe față kilometri în șir
pentru că inamicul atacase cu arme chimice
și noi trebuia să supraviețuim ca să-l nimicim
mai știi pielea întinsă ca o foaie de cort a doamnei Costea
care ne iubea ca pe copiii ei
iar după ce ne iubea puneă câte șase ouă-n tigaie
rădea cașcaval afumat peste ele
și ne dădea și-un pahar de vin ca să meargă
mai știi moartea
cum venea îmbățoșată și revoluționară peste noi
încât dacă n-am fi sărit din calea ei
în tomberoanele de tablă pentru gunoi
ne-ar fi aruncat ea
cum a făcut-o cu ceilalți o mie și

23 decembrie 1989

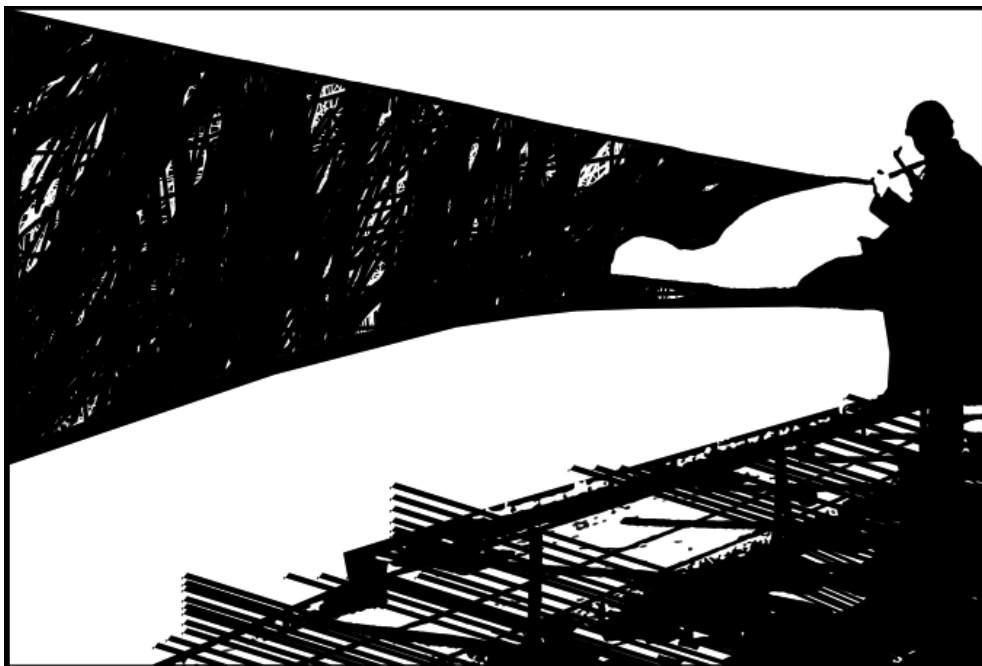
un pumn de monede am pus
în buzunarul din dreptul inimii
iar ea îmi tresălta sânul de metal
ca pe al unei femei ce se pregătește de dragoste

cu ochii mei văzusem un ban împușcat
și era bun
vânzătoarea l-a primit
chiar dacă înainte l-a întors pe-o parte și pe alta
de câteva ori
glonțul nu trece pe-acolo
nu trece pe-acolo
îmi tot repetam
și mi se părea că inima-mi zornăie a curaj

pe șira spinării
așa cum spunea bunicul când își amintea de pe front
sudoarea cobora încet și rece
ca un fermoar cusut direct pe piele

în buzunarul din dreapta
îndesasem
o ruptură de hârtie pe care am scris în pripă un rând
convins că o să fie ultimul
dar salvatorul celor din caietul cu spirală de sârmă
în care povesteam
ca orice băietan
cum mă pregăteam pentru dragoste
ori pentru nimic

Marcel Tolcea

Mille

Am ajuns în piața din Sand datorită
amicului M., ce mi-a înlesnit mia de ani mai
puțin și o garoafă albastră
cu care îmi decorez deocamdată neliniștea. Sînt
în căutarea unui fost prieten pe care spulbera
anilor să nu mi-l fărîmițeze, așa cum s-a întîmplat Ieri
(un cuvînt din vocabularul prundișului)
cu fiul Ofeliei – fata
negustorului de pește Polonius –
pre-înecat, după cum și D-voastră prebine le știți, în
ciuda unei lumini care, acolo, hrăni sute de ani șofranul și trestia.
Deci, cu tine, Norule Doru, și cu Clipa Felicia,
glumind cu mecanicii de la Depoul Izvor,
ce mi-au spus că o să rîd și-o să mor,
am ajuns fix pînă la destinație
debarasat de context, de bunuri, de ostentație (L.D.)
și-am adulmecat locul de pe dealurile sonore ce
împrejmuiau. Tîrziu am chiar adormit
dar asta am mai auzit
că tîrgoveții veneau.

Primăvara și toamna luminii

În luna lui april, când înfloresc marfarele și se prind de linia ferată, cu disperare, să nu le ducă albina în cer, am cunoscut-o pe ea și era atât de frumoasă că se prefăcea în naiadă când treceam pe lângă malurile Begăi și o rugam în genunchi să nu treacă dincolo de podul Michelangelo pentru că o pîndeau la Faleză câțiva plățiți s-o ademenească în afara orașului, printre ierburile înalte, filfiitoare crescute din gușa unui porumbel putrezit, mai întîi rănit, vreau să spun, și numai apoi, după cîteva nopți înstelate, înfipt tot mai adînc în pămînt, ca un pumnal cu două prăsele afară, șuierînd subțire sub vînt, fărîmițîndu-și nerăbdător semințele, atunci, la început, sub pielița transparentă, băloasă.

În vizită prin T., am poposit la
vechi prieteni cu care, altădată, am scris despre
jumătate din lunile anului rîzînd în Literă Mare
chiar pe zidurile gălbui, care,
în vremea noastră, suspendau Vechile Patinoare,
astfel că vara nicicînd nu le destrăma.
Acum mai îmbătrînisem și nici nu chiar se zăreau
atît de exact străzile pe care venisem
din cauză că norul ce ocrotea tîrgul inițial
de cel ce urma să coboare
se îndesise, așa că ne vedeam mai degrabă seara,
la unul din ei, cînd, pentru a hrăni amintiri,
se aprindea întotdeauna lumina din hol.
În drum, nimeream adesea peste niște alei unde am stat
(cum stă porumbelul de plumb în visul copilului de aramă)
și observam acolo cîteva semne în formă de plante
și atunci vorbeam foarte tare și ne chiar bucuram
că prinserăm Idele Calde, atunci cînd se simte în fapte
și partea lor de bazalt.
Dar toate astea, prieteni, vai, nu ajung.

Varujan Vosganian

Victimă și călău

Am văzut sângele vărsat pe caldarâm.
Apoi am văzut deasupra scuturilor care ne împresurau
steagul lor, ridicându-se. Era roșu ca sângele.
Am crezut că e felul lor de a-și plânge morții,
dar pe uniforme nu era nici o urmă de sânge.
Erau fără fisură, ca pregătiți de paradă,
nici măcar stropii rănilor noastre nu-i atingeau.
Ei nu-și plângeau, așadar, morții. Îi batjocoreau pe ai noștri.
Fiecare rană a noastră părea un steag de al lor,
fiecare mort devenea un purtător de flamură roșie,
    înfiptă în inimă ori pe frunte.
Cineva sădise încă din naștere răul în sângele nostru,
și acum triumfa, lăstărind prin pieptii deschiși.
Steagul lor era roșu ca sângele nostru,
ca să nu se știe deosebi călăul de victimă.

Prohodul

Iisuse acela
Cu o mie de brațe,
Prea puține pentru o singură viață
Prea multe pentru o singură cruce.

Omul nu se naște
Niciodată singur.
El se naște împreună cu îngerul lui,
Îmbrățișare fără de păcat și dulce.

Odată cu primul
Prea omenesc păcat
Făptura se despică din nașterea sa,
Îngerul se rupe, se urcă-n văzduh.

Din stricare, Doamne,
Viața mea ridici,
Primește jumătatea mea cea curată
Slobodă sub hlamida Sfântului Duh!

Laudă-ngropării
Celor fără de păcat,
În mic mormânt s-au așezat împreună,
Îngropați alături cu îngerul lor.

Oștile îngerești
S-au pogorât acum
Să încuie în groapă nouă ca un om,
Chip luminos, pe îngerii care mor.

Unde este cerul
Și unde pământul,
Cele două firi ale bobului de grâu
Se împreunează trupul să-l culce.

Iisuse acela
Cu o mie de brațe,
Prea puține pentru o singură viață,
Prea multe pentru o singură cruce.

Cântec de dragoste în Piața Universității

Oricum i-aș fi văzut,
chiar de mi-aș fi astupat ochii cu pumnul.
Ei purtau uniforme, așa cum copacii
când nu pot fi trestii, se îmbracă în trunchiuri.
Ținteau cu furtunurile de apă caldarâmul, dar sângele,
mai puternic decât carnea cum este,
nu s-a supus.
Se preschimba în aburi calzi iar vălătucii
se preschimbau în sânge.
Atunci am numit Piața Universității locul
unde se întâlnește aburul cu sângele,
încât nu mai știam a cui rană e aceea:
a omului sau a cerului
a tatălui cerului sau a fiului omului.
Închipuiește-ți: când văd moartea prin preajmă,
când fierul ruginește, dându-și, ca orice animal,
sângele la iveală,
simt cu tine o poftă nebună să mă iubesc.
Iată, îmi zic, expresia cea mai simplă a revoltei
din tot viul din mine.

Cuprins

Ana Blandiana	
Gara de Nord	8
Martorii	9
Dies ille, dies irae	10
Eugen Bunaru	
***	12
Praf	13
Detalii	14
Dan Mircea Cipariu	
geamuri negre	16
inițiere	17
Ceasornicăria Orfeu	18
Denisa Comănescu	
Noiembrie 2009	20
Visul de aur	21
Călătoria	22
Simona Constantinovici	
flash 1	24
flash 2	25
flash 3	26
Ioan Crăciun	
Răsăritul trădat	28
Bâlbâiala	29
Tablou de final	30

Șerban Foarță	
Troiață	32
Micul ecranu	34
Florin Iaru	
Batista neagră	36
Dansatorii	38
Călătorie sprîncenată	40
Petru Ilieșu	
1	42
2	43
3	44
Ion Monoran	
* * *	46
* * *	47
Sînt aici!	48
Bogdan O. Popescu	
decembrie	50
baba-oarba	51
vignette	52
Nicolae Prelipceanu	
sângele	54
deasupra pămîntului	55
noaptea mea	56
Cornelia Maria Savu	
sânge pe zăpadă	58
rația	59
t	60
epilog	62
Cassian Maria Spiridon	
Intrarea în apocalipsă	64
Am fost cândva	65
* * *	66

Costel Stancu	
***	68
***	69
***	70
Moni Stănilă	
21.12	72
21.12. (după douăzeci de ani)	73
pentru că sunt eroul local	74
Liviu Ioan Stoiciu	
Nimănui nu-i pasă	76
În lanul de rapiță	77
aliniați	78
Robert Șerban	
Bocet	80
Cele cinci simțuri	81
23 decembrie 1989	82
Marcel Tolcea	
Mille	84
Primăvara și toamna luminii	85
33	86
Varujan Vosganian	
Victimă și călău	88
Prohodul	89
Cântec de dragoste în Piața Universității	91

Colofon

Manifest.20.rEvoluție a apărut în anul 2009 cu sprijinul financiar al NIRO INVESTMENT GROUP și al Uniunii Scriitorilor din România. Proiectul este inițiat de Asociația EURO CULTURART, Fundația Interart TRIADE (producători) și Radio România Cultural (coproducător).

Antologia a apărut la editura și tipografia Brumar într-un tiraj de 800 exemplare, tiraj ce va fi oferit gratuit unor biblioteci din Iași, Timișoara și București.

Realizatorii proiectului aduc mulțumiri speciale primarului sectorului 2 – București, dl. Neculai Onțanu, președintelui NIRO INVESTMENT GROUP, dl. Nicolae Dumitru, primarului Municipiului Timișoara, dl. Gheorghe Ciuhandu, primarului Municipiului Iași, Gheorghe Nichita.

Aceleași mulțumiri sunt adresate directorului Radio România Cultural, doamna Oltea Șerban-Pârău, și realizatoarei Radio România Cultural, doamna Ana Maria Spătaru.

Realizatorii mulțumesc și președintelui Uniunii Scriitorilor din România, dl. Nicolae Manolescu, și Comitetului Director al USR.

B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. PESTALOZZI 22
tel./fax: +40 256 203 934
office@brumar.ro

